

IV Действие, 5 картина.

О ден! о ден! о ден! о ден омажен!
 Кому е нужен моя черен ден!
 О скърбен ден! О скърбен, скърбен ден!
 Измачан, раздвоен, разбит, презрян!
 Сразен от тебе, най-жестоката смърт,
 ти не измачи и асоми, жестока!
 Любов, живот — о не! Любов, о смърт,
 на твоите нрди!

Парис.Капулетти.

Сломен, измачан!

Купилимме време, ти защо
 дойде, за да убиеш в моя час
 на празника ни радостта? — Вие,
 и не детето — моятта душа
 е мъртва! — и с детето се погребем
 — уви! — и всяка своя радост.

Брат Лоренцо.

Срете!

Плахт не е за раните ви лек.
 Владеехте и вие, и небето
 това дете невинно, но сега
 приваляте то само на небото —
 и вървайте, така е по-щастливо.
 Нима от смърт ви е бихре ^{то} спасени?
 Небето ли даде блаженство вечно!
 Желаете ли да се възвиси —
 то в полета си стига небесата,
 Нима ще плачете сега, когато
 кад облаците се издига то.
 О! вашата любов не е любов!
 Вярното блаженство на детето